

พลีกรีก

บทที่ 1

“อาจารย์ขา กลับบ้านไปก่อนเถอะค่ะ บางทีแม่อาจจะกลับคำหรือไม่ก็กลับดึก กลับมาแล้วเหนื่อยจนไม่อยากจะคุยกับใครขึ้นเตียงนอนไปเลยก็ได้ อयरอดดีกว่านะคะ”

“แหม รอดอีกเดี๋ยวก็น่า น่าคะ 'จารย์' อย่าเพิ่งกลับนะคะถึงแม่ไม่มา 'จารย์'กินข้าวกับน้อยก็ได้”

“เอ๊ะ น้อยนี่ อาจารย์มาตั้งแต่เช้า จนเย็นปานนี้เธอยังไม่ยอมให้กลับ จะทรมานอาจารย์ไปถึงไหน”

“ทรมานอะไรกัน 'จารย์'เต็มใจอยู่นี่นา ไซ้ใหม่คะ 'จารย์'ขา”

เสียงตอบโต้ของสองสาว ไม่เพียงแต่จะทำให้ 'จารย์' ต้องหันซ้ายที่ขวาที่ด้วยสีหน้าขัดเขินกระอักกระอ่วนใจ แต่ยังทำให้หนุ่มสาวอีกสองคนที่นั่งอยู่ด้วยต้องแอบยิ้มมองหน้ากัน เป็นที่รู้กันอยู่ว่า 'จารย์' ตีใจแม่ของพวกเจ้าหล่อน แล้วเด็กสาวคนพี่พยายามขัดขวางขณะที่คนน้องก็พยายามสนับสนุน

แม่สาวทั้งสองมีลักษณะรูปร่างและเค้าหน้าละม้ายกัน แต่ว่ากลับดูแตกต่างกันอย่างลิบลับ สาวคนน้องมีผิวคล้ำเรื่อแดงเพราะแดดลมผสมสั่นสลายหยิกน้อยๆ ตามธรรมชาติดูยุ่งเหยิงอยู่เป็นนิจ เล็บมือถูกตัดสั้น เสื้อผ้าหาความประณีตงดงามไม่ได้ บางทีเก่าหรือมีรอยเปื้อยจะขาด เจ้าตัวก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ถือเอาความง่าย ๆ ดาย ๆ เข้าว่า

ส่วนเด็กสาวอีกคนหนึ่งนั้นกลับแตกต่าง ผิวสีอ่อนใสดูเนียนนวลไปทั้งตัวเพราะได้รับการดูแลอย่างดี ใบหน้ามีสีสันจางๆ ด้วยเครื่องสำอางที่อาศัยใช้กับแม่ ผมเหยียดตรงยาวระหลังเป็นเงาวาววับ เล็บมือเล็บเท้าถูกเกลาเป็นรูปมนรีเคลือบสีอ่อนใส เสื้อผ้านั้นเล่าแม่จะเป็นรูปแบบที่เด็กสาวในวัยเดียวกันทั่วๆ ไปนิยม แต่ก็เลือกใช้ของดีมีแบรนด์ราคาสูง

ครอบครัวของเธอทั้งสองไม่ใช่ว่าร่ำรวย แม่ซึ่งเป็นหญิงม่ายวัยใกล้สี่สิบ ซึ่งสวยและอ่อนหวานจนเป็นที่ติดตาต้องใจของบรรดาชายหนุ่มและชายแก่ทั้งหลายเป็นผู้เดียวที่หาเลี้ยงครอบครัว เธอเป็นเลขานุการของผู้จัดการใหญ่เจ้าของบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง เพราะทำงานมานานไต่เต้าจากตำแหน่งเสมียนเล็กๆ เมื่อจบชั้นมัธยมปลายด้วยความขยันขันแข็งจนเป็นเลขานุการสำคัญในปัจจุบัน จึงมีเงินเดือนไม่น้อย แต่ก็ไม่มากเกินหน้าที่ บ้านที่อยู่เป็นบ้านครึ่งตึกครึ่งไม้ขนาดเล็กที่ค่อนข้างเก่าซึ่งเช่าจาก 'คุณป้า' พี่สาวแท้ๆ ของเธอเอง

คุณป้าก็เป็นแม่ม่าย เป็นหนึ่งในคนรวยที่มีเงินมีทองเหลือใช้ คุณป้ารู้จักชายหนุ่มและชายแก่มากมาย แต่คนที่เข้ามาเอาอกเอาใจคุณป้ากลับเป็นเพราะหมายปองแม่ของพวกเธอ

สองสาวพี่น้องรวมทั้งหนุ่มสาวซึ่งรวมอยู่ในกลุ่มอีกสองคน เป็นลูกศิษย์ของไววิทย์ และ 'น้อย' ดูจะเป็นศิษย์คนโปรด เพราะนอกจากสนิทสนมกันมาตั้งแต่เธอเข้ามาหาวิทยาลัย สนอกสนใจ เจ้าปัญญาหากับวิชาที่เรียน แล้วทำคะแนนสูงสุดโดยไม่มีคะแนนเสนาหาใดๆ ช่วย ทำให้คล้ายเด็กไม่เดียงสาที่ดูสดใสอยู่ในความเรียบง่ายทำให้เขาเอ็นดูเธอกว่าใคร แล้วเธอยังรู้จักและให้การสนับสนุนเป็นอย่างดีในเรื่องของหัวใจอีกด้วย

เขาตามเธอมาบ้านเพื่อช่วยสรุปเนื้อหาวิชาต่างๆ ให้กลุ่มเธอและเพื่อนๆ มาตั้งแต่เข้าเรียนปีแรก จนตอนนี้ก็ถึงปีสุดท้ายแล้ว ได้พบมารดาของแม่สองสาวหลายครั้ง ประทับใจในความสวย หวาน อ่อนโยนไม่แตกต่างจากชายหนุ่มชายแก่ทั้งหลาย ถ้าไม่มี 'ศิษย์โปรด' ที่รู้จักคนนี้ เขาคงไม่มีโอกาสครั้งต่อๆ มา

มีโอกาสเมื่อใดเธอก็ให้คะแนนนิยมเขาด้วยคำพูด

ความจริง แม่ของพวกเธอไม่ได้มีเวลาร่างมากนัก ทำงานสัปดาห์ละหกวัน และในระยะเวลาหลังๆ นี้ ก็มีบ่อยครั้งที่ต้องทำงานในวันที่เจ็ด หรือไม่เช่นนั้นก็มีธุระนั้นนี่ ดังนั้นเขาจึงมักต้องผิดหวังหากหมายใจจะพบ ทั้งที่ 'น้อย' พยายามแล้ว ที่จะนัดหมายให้มีการทบทวนวิชากันในวันที่คิดว่าแม่จะอยู่บ้าน

ธีระและนุตราฐิติ ทั้งยังรู้ว่าในขณะที่ ศรีวราภรณ์ สนับสนุน นุชนราภรณ์ก็คัดค้านและขัดขวางอย่างเต็มที่

ถ้าไม่ใช่เพราะจะอาศัยอาจารย์ตีวิชาต่างๆ นุชนราภรณ์ คงไม่ยอมให้เขาเข้าบ้านนานแล้ว

สองพี่น้องมีนิสัยใจคอแตกต่างกัน ความคิดเห็นไปกันคนละทาง จึงมักได้ยินเสียงใสๆ โต้แย้งถกเถียงกันเป็นประจำ

“อาจารย์ทนเธอเข้าซีไม่ได้นะซิ ถึงได้จำใจอยู่” นุชนราภรณ์ ว่าน้องสาวก่อนจะหันมาหาเขา “แต่ว่าความจริงอาจารย์ก็ควรจะรีบ กลับนะคะ สงสาร เจ้ารถเก่า ของอาจารย์ เห็นบอกว่าหมูนี้อายุบ่อๆ ไม่ใช่หรือคะ ก็สังขารปานนั้น แล้ว ถ้าเกิดเสียกลางทางค่าๆ มีดๆ จะลำบากนะคะ”

“ไม่เห็นเป็นไรเลย เสียก็จอดทิ้งไว้แล้วไปแท็กซี่ก็ได้”

“อี ก็ต้องได้แน่นอนละ รถของอาจารย์ถึงเปิดประตูทั้งกุญแจไว้ก็คงไม่หายหรอก”

“ก็นี่แหละข้อดีของรถเก่า ไม่ต้องกลัวหาย” สาวคนน้องเถียง เสียงใสก่อนจะหันมาพยักพยักกับผู้สูงวัย “จริงไหมคะ จารย์ เรา พอใจของเก่าต่างหาก ไม่ใช่ว่าไม่มีสตางค์”

เขาได้แต่หันซ้ายทีขวาที เอ้อ... อ้า... ไม่มีคำพูดใดจะตอบได้ ถ้าเป็นเรื่องของทฤษฎีทางวิชาการและความรู้รอบตัวทั้งหลายละก็เขาคงไม่เบื่อไปปากหนักอย่างนี้

“อี ให้มันแน่เถอะ”

นุชนราภรณ์ลงเสียงอย่างชัดใจ แล้วลุกขึ้นเดินจากไปอย่างมีแรงอ่อน เธอคงไม่รังเกียจ หากว่าอาจารย์ไม่กระจอกปานนี้ ก็เธอมีแม่อยู่ เพียงคนเดียวและครอบครัวของเธอก็... จิน...จน เธอจึงควรจะได้ พอเลี้ยงที่เป็นเศรษฐีสักหน่อย

ก็คนอื่น ๆ ที่เรียงกันเข้ามาให้แม่เลือก ล้วนแต่เป็นเศรษฐีน้อย เศรษฐีใหญ่กันทั้งนั้น แล้วอาจารย์ล่ะเป็นอะไร แค่นี้เศษของเศรษฐีก็ ยังเป็นไม่ได้

ข้าราชการจรรยา สอนหนังสือ เขียนตำรา ทำงานวิเคราะห์ วิจัยที่บางทีก็ไม่มีค่าตอบแทนนอกจากเกียรติบัตร แล้วอย่างนี้เมื่อไหร่จะ ร่ำรวยมีบ้านตึกหลังใหญ่ รถยนต์หรูๆ

คนอื่น ๆ มองตามร่างที่ลุกเดินหนีไป สีหน้าไววิทย์เจื่อนลงขณะที่ ศรีวราภรณ์แบหน้า ทำตาเหล่ล่อเลียนตามหลังพี่สาว แล้วหันมาหลีวตา หัวเราะกับเพื่อน ๆ

“นี่แหละ กังขนานแท้เลย” เธอกระซิบคิกคักพอให้ได้ยินในกลุ่ม ปรกาศตาบอกถึงนิสัยรักสนุกชุกชุกของเด็กที่ไม่เคยเพ่งเล็งด้านร้าย ของอะไรในโลก “พี่นุชเขากำลังเชียร์เสียที อยากให้แม่เป็นเมีย ถ้าวุ่นพี่นั่น”

“แต่ความจริงก็น่าสนใจนะ” นุตราว่า “ถ้าได้เป็นลูกเลี้ยงเสียที ตัวคงสบายไปเลย”

“โอ๊ย... ไม่ใช่หรอก เสียอีมีลูกเมียอยู่แล้ว” เธอทำเสียง อีกสองชายได้แต่ยิ้ม

“แต่เมียเขาก็ใจดีนี่นา ถึงได้จะยอมให้สามีมีภรรยาอีกคนหนึ่ง แบบนี้หาไม่ได้ง่าย ๆ แล้วนะ”

“มันก็ไม่แน่หรอกนาย ที่เมียเสียมาทาบถามขอแม่กับคุณป้า น้อยว่าเป็นเพราะเขาอยากกำจัดอิเหนาบ้านเล็กบ้านน้อยของเสียต่างหาก เสียจะได้อยู่กับที่ไม่สิ้นหายไปไหน และเขารู้ว่าแม่จะต้องกลัวต้อง เกรงใจเพราะเขาเป็นเพื่อนของคุณป้า เรียกว่าบิบบแมได้เต็มที่แล้ว”

“แต่คุณป้าก็เป็นพี่แท้ๆ ตาว่า ยังไงๆ ก็จะต้องปกป้องน้อง”

“ปกป้องหรือ อย่าหวังเลย คุณป้าปกป้องแต่ผลประโยชน์ เท่านั้นแหละ ใจความหวังดีนั้นอาจจะไม่มี แต่ว่าต้องไม่สวนทางกับ ความต้องการของคุณป้า”

“ทำเป็นรู้อี๊ ไก่แดด”

ธีระผลึกไหล่เธอเบาๆ เขาเป็นชายหนุ่มที่มีรูปร่างหน้าตาดี กิริยาท่าทางสุภาพเรียบร้อย ตั้งแต่ นุชนราภรณ์ปลื้มตัวจากไปเพราะชัดใจ เขาก็มักจะชำเลืองมองห่าบ่อๆ

ธีระชอบนุชนราภรณ์ แต่ว่าอีกฝ่ายไม่ยอมรับ ศรีวราภรณ์เคยถาม พี่สาว คำตอบที่ได้ก็คือ ปลายจมูกโด่งเซตขึ้นอย่างไม่แยแส

‘...นายธีนะรี ซื่ออ้อ... ไม่มีทางหรอก’

‘...นายธีนะ นารักนะ นิสัยดีแล้วยังหล่อด้วย’

‘...นั่นนะเธอหล่อ รสนิยมของเธอน่าเป็นห่วงมากนะขอบอก
เอาเถอะถ้าเธอเห็นนายธีหล่อก็เชิญเป็นแฟนกันไปเองตามสบาย
ไม่ต้องมาวุ่นวายกับฉันหรอก’

ถึงอย่างไรศรีวราภรณ์ก็ยังเอาใจช่วยเพื่อนหนุ่มน้อยนิสัยดีคนนี้
แล้วยังพยายามดึงให้พี่สาวรวมกลุ่มไปไหนมาไหนด้วย

“อ้อต้องรู้ดีซิ ก็น้อยรู้จักคุณป้ามาตั้งแต่น้อยเกิดแล้วทำไมจะ
ไม่รู้ว่าคุณป้าคิดอะไร”

นุดาถามว่า “แล้วตัวไม่ยากอยู่บ้านหลังใหญ่ๆ นั่งรถยนต์
คันโตๆ โกงๆ บ้างหรือยังงัย”

“เฮ้ ไม่เอาด้วยหรอก อยู่บ้านเช่ากินข้าวแกง ขึ้นรถเมล์บ้าง
อาศัยเขาบ้างอย่างนี้แหละสบายใจดี แม่ของน้อยทั้งคนน้อยไม่ยาก
ให้เสียงหรอก”

“แล้วคุณแม่ไม่สนใจเสียบ้างหรือ”

ไววิทย์ถามไม่เต็มเสียง รู้สึกกระดากขัดเขินอยู่บ้าง
โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออยู่ต่อหน้าเด็กๆ อีกสองคนที่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร
ถึงอย่างไรเขาก็เป็นผู้ใหญ่และกลัวการถูกเด็กหัวเราะเยาะเป็นที่สุด

“อ๊อ ไม่หรอกค่ะ แม่ไม่เคยสนใจเสียเลย” คำตอบสั้นไหล
ออกมาทันที “ที่แม่ยอมไปไหนๆ กับเสียก็เพราะคุณป้า แม่เกรงใจ
คุณป้าเพราะนอกจากจะเป็นพี่สาวคนเดียวแล้วยังเป็นเจ้าหนี้รายใหญ่
ซ้ำยังให้เราเช่าบ้านนี้ในราคาที่ถูกมาก มาก...อีกด้วย” เธอลากเสียง
เลียนเสียงคุณป้า คุณป้าพูดย้ำหลายทีจนพอเธอนึกถึงคุณป้าก็ได้ยิน
คำพูดประโยคนี้ด้วย

“แม่ไปไหนๆ กับเสียบ่อยหรือ”

“ก็ไม่ค่อยบ่อยเพราะแม่จะพยายามเลี่ยงเสมอ อย่างกังวลเลยคะ
จารย์ น้อยรับรองได้ว่าแม่ไม่ได้คิดอะไรกับเสียเลย”

สีหน้าหนุ่มใหญ่คลายใจ นุดาถามว่า

“แล้วแม่ตัวสนใจใครบ้างหรือยัง”

“ยังเลย” เสียงตอบบอกความมั่นใจ “ถึงแม้หลังๆ นี้ไม่ค่อย
ได้มีเวลาคุยกันแต่แม่ก็ไม่เคยพูดถึงใคร คนเราถ้ามีความรักก็ต้องพูด
ออกมาบ้างซิจริงไหม”

นุดาหันมาทำตาแพรวพราว

“งั้นอาจารย์ก็มีความหวังนะซิ ไซ้ไหมคะ”

หนุ่มใหญ่ขยับตัวขัดเขิน ‘ศิษย์โปรด’ เอนร่างกระแทกไหล่เพื่อน

“อย่าล้อเลียนผู้ใหญ่หนา”

ธีระพูดว่า “ผมต้องกลับแล้วนะ ต้องขับรถพาแม่ไปงานเลี้ยง
บ้านญาติ”

“งั้นเราไปด้วย” นุดาขยับตัวทันที เก็บข้าวของซึ่งมีสมุด
หนังสือและเครื่องเขียนใส่เป้สะพายใบย่อม เธอพนมมือไหว้ผู้อาวุโส
“ขอบพระคุณมากนะคะ อาจารย์ที่ช่วยติวให้”

ธีระ ก็พูดเช่นเดียวกัน

ไววิทย์ยิ้มอย่างใจดี “ไม่เป็นไร ถ้ายังสงสัยตรงไหนก็ไปถาม
ที่ห้องทำงานผมได้ตลอดเวลา”

“แล้วเราจะนัดตัวกันอีกนะ”

“จะกวาดเอววกทั้งหมดหรือไง” นุดาถาม สีหน้าเฉือนลง
เมื่อพูดต่อ “สำหรับตัวกับธี คงไม่ยากหรอก แต่เรานี้ซิ แค่จะผ่าน
หรือไม่ผ่านก็ยังสงสัย”

ธีระแย้งว่า “เห็นพูดอย่างนี้ทุกครั้งแต่ก็ผ่านทุกที”

“พยายามทำให้ดีที่สุดก็แล้วกัน ได้แค่ไหนพอใจแค่นั้น”

ผู้สูงวัยปลอบ

“นั่นซิ ดูที่นุชซิ ไม่เห็นเขาเคยสนใจเลยว่าจะสอบได้เกรดอะไร
หนังสือก็ดูบ้าง ไม่ดูบ้างขอเพียงสอบผ่านไม่ตกก็พอใจแล้ว”

“ก็นุชเป็นคนสวยนี่ ถึงจะเรียนไม่ดีก็ยังเป็นที่สนใจ นี่ลองจบ
ออกไปซิ รับรองว่ามีงานดีๆ รออยู่เยอะเยอะ อย่างเรานี้ไม่รู้ว่าจะต้อง
รอนานเท่าไรหรอกว่าจะหางานทำได้”

ธีระ ขยับตัวมองไปยังทิศทางที่คนถูกพูดถึงลับหาย สีหน้า
ผิดหวังเมื่อไม่เห็นเงาของเจ้าหล่อน

“งั้นเราไปกันเถอะ” เขายกหน้ากับนุตา หันไปไหวลา
ไววิทย์ “สวัสดิ์ครับ อาจารย์”

“สวัสดิ์คะ อาจารย์ขา”

เขารับไหว้ “สวัสดิ์ แล้วพบกันวันจันทร์นะ”

ศรীর่างค์เดินไปส่ง รถมอเตอร์ของธีระถอยออกไปจากประตูบ้าน
จึงเดินกลับมา

นุชนรางค์ทำสีหน้าแปลกใจเมื่อกลับออกมาแล้วเห็นอาจารย์กับ
ลูกศิษย์ยังนั่งดูโทรทัศน์คุยกันอยู่ คำถามของเธอทำให้คนฟังหน้าเฉือน

“อ้าว อาจารย์ยังไม่กลับหรือคะ นุชคิดว่าไปกันหมดแล้ว”

“น้อยชวน จารย์ อยู่ทานข้าวด้วย”

สีหน้าของนุชนรางค์บอกความเหนื่อยหน่าย เธอไม่พูดอะไร
นอกจากหยิบอุปกรณ์บังคับตัวเล็กขึ้นมาดัดเปลี่ยนช่องโทรทัศน์

ไต้ยีนเสียงรถจอด ศรীর่างค์จำได้ก็ผุดลุกขึ้น “แม่มาแล้ว”
เธออุทานก่อนจะวิ่งตัวปลิวไปเปิดประตู รถที่คลานเข้ามาจอดตรงที่ว่าง
ที่เหลือ เป็นรถเก๋งขนาดเล็กซึ่งแม่ซื้อผ่อนมาจากคุณป้า หลายปีก่อน
ตอนที่พี่เจ็ดโคมเจ้าของเดิมเปลี่ยนรถใหม่

แม่ของพวกเธอเป็นผู้หญิงร่างเล็กบางแต่งามสมส่วน ใบหน้า
สวยหวานตบแต่งเต็มสีสันเล็กน้อย เธอแต่งกายเรียบ ๆ เสื้อผ้า
ราคาไม่แพงแต่ไม่ว่าจะแต่งอะไรก็ดูดีไปหมด

ไววิทย์รู้สึกเหมือนเทพธิดากำลังเดินมาตรงหน้า

“อ้าว อาจารย์ สวัสดิ์คะ”

เธอทักทายพลางไหว้อย่างสนิทสนมแต่ไม่ถึงความอ่อนหวาน
มันแฝงอยู่ทั้งในท่าทาง สีหน้าและน้ำเสียง

“สวัสดิ์ครับ คุณสคราญ” อาจารย์หนุ่มใหญ่ไหว้ตอบ
อย่างอดรู้สึกขัดเขินไม่ได้ “เพิ่งกลับหรือครับ”

“แหม อาจารย์ก็เห็นอยู่แล้วไม่น่าถามเลย”

นุชนรางค์ขัดอย่างนึกขวาง อาจารย์ยิ้มเจื่อนขณะที่คุณ
สคราญหันไปดูลูกสาว

“ฟังพูดเข้าซิ นุชนี้ ไม่น่าฟังเลยนะจ๊ะ”

คนถูกดูหันหน้าหนีไปทำปากยื่นใส่อากาศธาตุดูอย่างขัดใจ

“อาจารย์มานานแล้วหรือคะ”

“มาตั้งแต่เช้าแล้วคะ” เธอยังขวางโลก

ศรীর่างค์อธิบายว่า “จารย์มาตีวิชาให้พวกน้อยคะ แม่...
ธีกับดา เพิ่งกลับไปเมื่อคืนนี่เอง”

“อ้อ เด็กๆ รบกวนอาจารย์อีกแล้ว”

“ไม่รบกวนหรอกครับ ผมเต็มใจ” ไววิทย์รีบพูด

“แล้วตอนกลางวันทานอะไรกันล่ะคะ นุชกับน้อยดูแลหาข้าว
ปลาอาหารหรือเปล่า”

“เปล่าคะแม่ จารย์พาไปเลี้ยงข้างนอก”

“ตายจริง...”

“เย็นนี้น้อยเลยชวนจารย์ให้ทานข้าวด้วย” เสียงใสๆ รีบพูดต่อ
“น้อยกำลังจะชวน จารย์เข้าครัวไปทำกับข้าว ว่าแต่แม่อยากทานอะไร
คะ”

“แหม ขอโทษจริงๆ เย็นนี้แม่อยู่ทานข้าวด้วยไม่ได้” เธอ
ยิ้มหวาน บอกหนุ่มใหญ่ว่า “วันนี้ดิฉันมีนัดจะออกข้างนอกคะ นี้
ก็ต้องขออนุญาตไปอาบน้ำแต่งตัวก่อน ประเดี๋ยวเขาจะมารับ”

คนผิดหวังที่สุดกลับเป็นศรীর่างค์

“ว่า... แม่จะไม่อยู่หรือคะ แม่จะไปกับใคร”

“หนูไม่รู้จักหรอกจ๊ะ คุณนินนาท เป็นลูกชายของคุณนุกูล
เจ้าของบริษัท วรการ เจ้านายแม่...” ใบหน้าเธอเปล่งประกาย
น้ำเสียงและท่าทีขัดเขินจนเป็นที่สังเกต “คุณนินนาทเพิ่งกลับมาจาก
เมืองนอกหลังจากที่ไปเรียนและทำงานอยู่หลายปี เขาจะมาทำงาน
แทนคุณนุกูลจ๊ะ”

นินนาท วรการ

สองพี่น้องมองหน้ากันด้วยความรู้สึกระแวงสงสัย

เธอทั้งสองมักจะมีอาการเช่นนี้เมื่อแม่มี ‘ใคร’ ใหม่ๆ เข้ามา
เกี่ยวข้องกับ ‘ใคร’ ซึ่งอาจจะกลายมาเป็นพ่อเลี้ยงของพวกเขาเธอได้
และท่าทีของแม่ก็ช่างขัดเขินผิดแปลกเหมือนกับมีอะไรอยู่ในใจ...